

Anders

Tante Arizona neemt elke avond voor ze gaat slapen een pilletje. Vroeger sliep ze nooit de hele nacht. Bij het minste geluid dat van buiten kwam schrok ze wakker. Maar nu mag er een bom ontploffen in haar kamer, zij is niet wakker te krijgen, zegt ze. Dat is wel een meevaller.

Lexi stapt uit haar bed, sluipt naar de slaapkamer van haar tante en houdt haar oor tegen de deur. Ze hoort gesnurk. Goed zo. Nu stilletjes naar de badkamer trippelen. Eenmaal binnen sluit ze zacht de deur en draait die voor de zekerheid op slot. Pas dan knipt ze het licht aan. Oef, zo ver is ze al.

Ze maakt haar haar los en gaat voor de spiegel staan. Haar donkere haar komt tot voorbij haar schouders. Alleen de puntjes werden er af en toe af geknipt, omdat het beter zou groeien, zei mama. Lexi kijkt nog eens goed naar zichzelf, zo met haar meisjeshaar. Ze ademt diep in en uit. Dit is een goed idee, fluistert ze. Als je iets hardop zegt, geloof je het makkelijker dan wanneer je het alleen maar denkt, vindt zij.

Ze buigt voorover en trekt een lade van het badkamermeubel open op zoek naar het ding dat cruciaal is voor haar plan. Ze heeft het meegegrist bij Erika vanmiddag en verstopt achter een

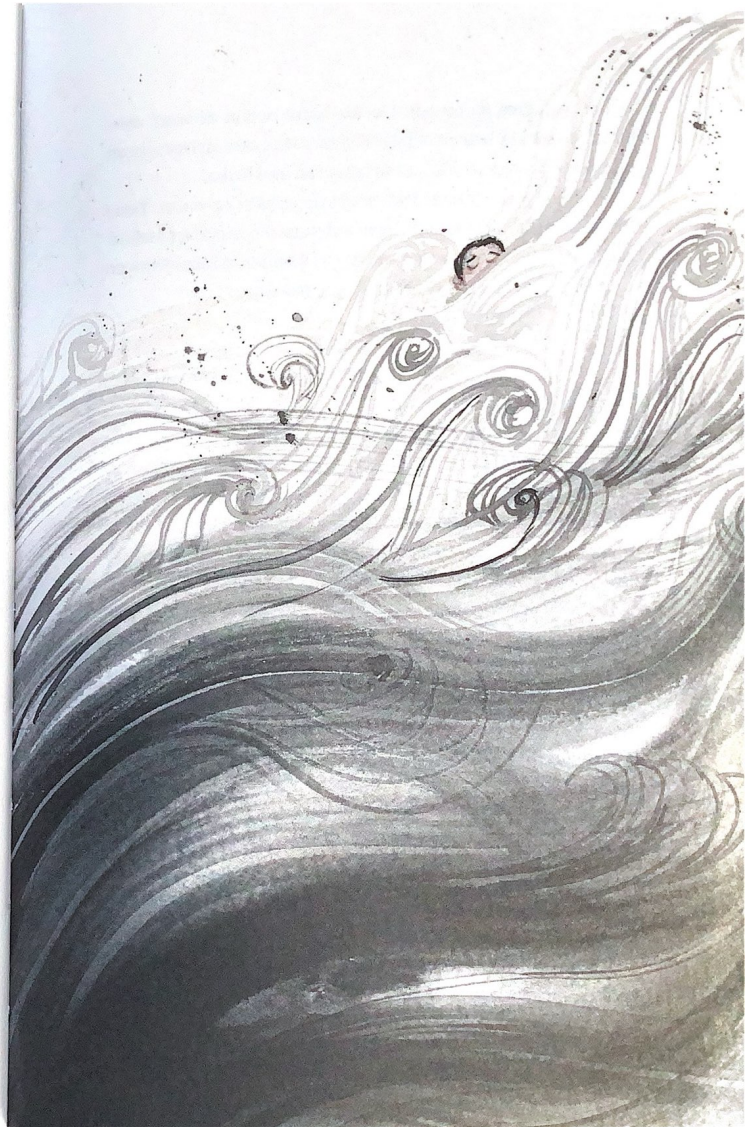
set krulspelden van tante Arizona: een tondeuse. Lexi neemt de tondeuse vast en kijkt in de spiegel. Ze heeft gezien hoe Erika er Beers haar mee deed. Moeilijk zag het er alvast niet uit.

Lexi ademt diep in en weer uit. Het is een goed idee, herhaalt ze zachtjes. Ze zet de tondeuse aan. Die maakt een licht zoe-mend geluid. Ze plaatst het toestel bij de haarlijn, in het midden van haar voorhoofd, knijpt haar ogen dicht, en trekt het naar achteren. Ze durft niet te kijken hoe dat eruitziet. Er is nu so-wieso geen weg terug. Ze zet de tondeuse een aantal centimeter naar rechts en maakt dezelfde beweging, en dat blijft ze herha-len.

Lexi kijkt omlaag. Een zee van haar ligt verspreid over de witte tegelvloer. Dat is een heel raar gezicht. Nu moet ze weer in de spiegel kijken. Drie twee één, nu! Ze schrikt. Ze herkent zichzelf bijna niet meer. Ze voelt met haar handen aan haar ultrakorte haar, zo vreemd. Ze ziet háár ogen, háár neus, háár lippen, háár kin. Zij is het. Maar zo anders. Ze beweegt haar lippen over elkaar, trekt haar neus samen en ontspant weer. Het is echt haar gezicht.

Als ze nu morgen die ene broek aantrekt, met dat donkere t-shirt dat een jongen ook zou kunnen dragen, en ze draagt sportschoenen, dan wordt ze Amos, of toch een soort van. En ze kan leren skaten en beter voetballen. Ze zal haar fiets neergooien in plaats van hem op zijn standaard te zetten, zoals Floortjes broer altijd doet. Ze zal stoerder proberen te lopen en meer stoeien, zoals de meeste jongens van haar klas. Zo kan ze mama haar zoon teruggeven. Of toch een beetje. Nu maar hopen dat mama van dat cadeau even blij wordt als tante Arizona van het hare. Of gewoon blijer dan ze nu is, dat is ook al goed.

Lexi veegt met haar handen alle haar bij elkaar en propt het in het vuilnisemmertje. Ze duwt er wat wc-papier bovenop, zo-

dat het niet meteen opvalt. De tondeuse neemt ze weer mee. Die zal ze bij het briefje leggen dat ze voor tante Arizona heeft geschreven, zodat zij die kan teruggeven aan Erika.

Ze kruipt weer in haar bed en zet de wekker op 6 uur. Tante Arizona wordt nooit wakker voor acht uur. Zo moet het lukken. Lexi hoopt maar dat ze een beetje zal kunnen slapen. Morgen moet ze fris en fit zijn. Het wordt een grote dag.

Drukte

Lexi schiet wakker, zet meteen de wekker uit en wacht even. Alles blijft rustig. Tante Arizona slaapt nog. Goed zo. Lexi legt kussens onder haar dekbed, zodat het eruitziet alsof ze nog ligt te slapen. In films doen ze dat ook zo. Op het hoogste kussen legt ze het briefje voor tante Arizona. Als ze dat vindt, kan ze toch niks meer doen, maar dan weet ze dat ze niet ongerust hoeft te zijn.

Lexi controleert nog één keer de rugzak die ze gisteren heeft gepakt. Ja, ze heeft alles wat ze nodig heeft, denkt ze. Goed dat ze al het geld uit haar spaarpot heeft meegenomen naar tante Arizona. Dat zit in haar portemonneetje, in het binnenste vakje, veilig weggeborgen. Snel naar de badkamer nu. Tandenvoetsen, een kattenwasje en de kleren aantrekken die ze speciaal heeft uitgekozen.

Als ze zichzelf in het felle daglicht in de spiegel ziet, schrikt ze opnieuw. Het voelt nog altijd alsof iemand anders haar staat aan te staren. Ze kijkt weer weg. Ze zal er wel snel aan wennen. En anders is het juist goed voor haar plan. En haar haar wassen zal vanaf nu veel sneller gaan. Dat is een voordeel.

Wanneer ze klaar is, loopt ze op haar kousen de trap af. In de keuken eet ze snel een kom cornflakes terwijl ze een paar boter-

lijstje

lypische dingen die jongens doen (denk ik)

- Stoere kleren en schoenen dragen.
- Stinken en dat zo te zien niet erg vinden. (Zeker hun voeten als ze hun schoenen uittrekken.)
- Scheten laten, zelfs scheten die je kan horen.
- Veel gamen.
- Veel voetballen en veel weten over voetbalploegen die op televisie voetbal spelen.
- (Stomme) grappen maken. Titus zei bijvoorbeeld: het is groen en als het op je hoofd valt, dan ben je dood. Een snookertafel. Dat is niet eens een grap.
- Ruwe spelletjes spelen.
- Meisjes pesten. Papa zegt dat meisjes plagen liefde vragen is. Maar dat vind ik dan toch maar dom van jongens, want meisjes vinden dat gewoon vervelend.
- Volgens Titus: niet laten zien dat je pijn hebt. Hij heeft een keer zijn vinger in een vlam gehouden, zeker twee seconden, en daarna zei hij dat hij het nauwelijks had gevoeld. Dat ga ik toch nooit proberen.
- Het minder erg vinden als de juf boos is, en vaker vervelend doen in de klas.
- Minder ruziemaken met andere jongens dan meisjes onder elkaar.

hammen smeert om mee te nemen. Ze grist ook een peer mee en een zakje chips. Ze vult haar drinkbus met kraanwater en stopt alles weg. Ze spoelt de kom om, droogt die af en zet hem weer in de kast, zodat tante Arizona niks opvalt als ze straks naar beneden komt.

Bijna halfzeven, ze moet vertrekken. Lexi kijkt nog één keer

goed om zich heen. Heeft ze alles? Ze trekt haar jas aan, dat sportieve donkergroene regenjack dat ook voor jongens kan. Het komt goed, zegt ze hardop tegen zichzelf, jij kan dit. Zenuwen hebben is niet erg. Dat is een teken dat je iets gaat doen wat niet saai is.

Op de Grote Markt, waar ze altijd naar de bakker gaan, staan wegwijzers. Ook eentje naar het station. Het is nog fris buiten, ook al schijnt de zon. Ze trekt de rits van haar jack helemaal dicht. Het licht is anders, zo vroeg in de ochtend, en de mensen lijken meer gehaast. Ze moet gewoon goed doorstappen, niemand echt aankijken en zorgen dat ze geen wegwijzers mist.

Een tram zoeft voorbij, een stilstaande auto toetert geïrriteerd, een man is boos op iemand met wie hij door de telefoon praat. Lexi is niet bang, ze is haar stoere broer tenslotte. Ze houdt de riemen van haar rugzak vast, zoals jongens doen, en gaat naar rechts waar er nog een wegwijzer staat.

Dat grote gebouw daar, helemaal aan het eind van deze lange straat, moet het station zijn. Behalve om even naar de winkel te gaan, of naar Floortje die vlakbij woont, is er eigenlijk altijd iemand bij haar als ze rondloopt in de wereld. Zo alleen voelt het toch anders.

Als ze voor het stationsgebouw staat, kijkt ze omhoog naar de klok: bijna zeven uur. Goed zo. Tante Arizona ligt waarschijnlijk nog altijd te slapen. Pas straks zal ze het briefje vinden. Lexi heeft haar bedankt voor alles, gezegd dat ze zich geen zorgen hoeft te maken, dat ze gauw van zich zal laten horen, maar dat ze even iets moet regelen.

Lexi loopt het gebouw in. Wat een drukte. Al die mensen, sommige met koffers of computertassen zoals papa er ook eentje heeft, een paar met vouwfietzen aan de hand, eentje met een enorme rugzak. Allemaal lopen ze langs elkaar heen. Allemaal

moeten ze ergens naartoe. Blijven ademen. Rustig worden. Cool zijn, zoals jongens dat kunnen.

Op het grote bord staan alle steden waar treinen naartoe rijden. Lexi heeft goed opgelet toen ze naar het soort ziekenhuis gingen. Ze weet in welke stad het staat. Ze speurt de hele lijst af, maar haar bestemming staat er niet tussen. Wat nu? De zenuwen gieren door haar lijf. Blijf kalm, zegt ze tegen zichzelf. Denk even na.

Ze weet van haar treinreizen met oma dat je soms moet overstappen. Dat kan ze wel. Ze heeft het met oma ook al gedaan. Je moet gewoon opletten dat je op de juiste plek uitstapt en dat je dan op tijd in die andere trein raakt.

Lexi stapt in de richting van de loketten. Ze moet gewoon met een stalen gezicht een kaartje vragen naar de stad waar ze naartoe wil. Er staat een korte wachtrij. Ze schraapt haar keel en haalt alvast haar portemonneetje tevoorschijn.

De vrouw voor haar stinkt een beetje. Lexi houdt zo onopvallend mogelijk een hand onder haar neus, zodat ze niks meer hoeft te ruiken. Als de stinkerd klaar is, kijkt de man in uniform haar van achter plexiglas aan.

‘Zeg het maar, jongeman.’

Jongeman, hij zei jongeman! Lexi kan het nauwelijks geloven. Ze probeert haar stem zo diep mogelijk te laten klinken als ze een kaartje vraagt naar de stad van het soort ziekenhuis.

‘Voor jou of...?’

Dat hij die vraag stelt, betekent vast dat dat een probleem zou zijn.

‘Eh, nee, voor mijn mama.’

‘Waar is ze dan?’

‘Een broodje kopen voor onderweg. Ze wou kijken wat ze in de broodjeszaak allemaal hadden.’

De man kijkt haar aan met een blik die Lexi niet kan lezen.

‘Ik blijf hier, bij mijn tante, maar ik kom haar uitzwaaien.’

De man kijkt naar zijn computerscherm, zegt hoeveel het is en waar ze moet overstappen. Drie keer. Fieuw. Lexi haalt een briefje tevoorschijn en ondertussen herhaalt ze alle stopplaatsen in haar hoofd, almaar opnieuw, zodat ze die niet zou vergeten. De man kijkt haar argwanend aan, alsof hij denkt dat ze hem monopolygeld zal geven, maar zonder verder commentaar overhandigt hij haar vervoersbewijs en het wisselgeld. Lexi maakt zich zo snel mogelijk uit de voeten.

Spoor 8, zegt Lexi hardop, daar moet ze naartoe. Ze ziet overal borden die naar van alles de weg wijzen. Ze kijkt speurend om zich heen, en dan ziet ze het: sporen 6-8. Ze holt naar de roltrappen, en springt erop. Roltrappen zijn leuk. Een beetje alsof je kan zweven. Lexi zou graag kunnen zweven, of nog beter: vliegen. Dan hoefde ze niet al die treindingen te onthouden.

Terwijl ze stilstaand opstijgt, moet ze weer denken aan hoe die loketmijnheer haar jongeman noemde. Als er iemand vraagt hoe ze heet, gaat ze Amos antwoorden. Kijken wat er dan gebeurt.

Pizza eten

De trein vertraagt. Lexi omklemt haar rugzak, zodat ze meteen kan vertrekken als de borden aangeven dat ze op de eerste overstapplaats zijn aangekomen. Ze houdt haar adem in, staart naar buiten. Ze voelt haar hart kloppen in haar nek. Dan ziet ze het bordje. Dat is niet de stad die ze moet hebben. Ze controleert het nog een tweede keer. Ze kan het zich echt niet veroorloven om